

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 464. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019893008/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

med en dygtig Sandsekage, men betvang sig og nøiedes med at ruske i ham.

— Er du da tosset, Christian?

— Det var sgu ingen Under, om jeg var bleven det, brummede Svenden.

Mølleren følte sig et Øieblik lidt usikker overfor hans underlige Væsen og sagde i en roligere Tone:

— Naa, lad os nu ikke spille Tiden! vi kan have Stormen her hvert Øieblik.

— Ja, saa faar Husband selv skynde sig, for jeg gaar ikke mer paa Møllen iaften.

— Hvad skal det sige?

— Ja, hvad det skal sige, det faar Husband nok at vide, naar Husband gaar derop. Det kan hændes, at Husband kommer ligesaa hurtig ned som jeg. Jeg faldt paa Trappen og slog mit Knæ, saa jeg neppe kan støtte paa Benene.

— Sludder! kom nul — og Mølleren rykkede igjen i ham.

— Husband kan gjøre ved mig, hvad De vil — —

— Hør nu, Christian, sagde Mølleren i en næsten bedende Tone — vær nu fornuftig en Gang. Møllen maa dreies næsten en halv Dreining og Seilene tages ind — du veed jo nok, at det tager Tid for en enkelt Mand at gjøre det selv i Magsveir

og der er ingen Tid at give bort, og kommer Stormen først paa —

— Det kommer ikke mig ved! . . . Jeg har ikke noget med Djævelskabet deroppe at gjøre! hvorfor skal jeg saa maaske sætte Livet til — det er ikke mig, der har maset de to deroppe — jeg har ikke myrdet Nogen — nu kan jo Husbond —

Han tav pludselig og bødede for sig med Armen, da det frygtelige Udtryk i Møllereus Ansigt næsten jog Livet af ham. »Han slaar mig ihjel,« tænkte han. Og han havde allerede aabnet Munden for at raabe »Jeg skal nok gaa med,« da Mølleren i det samme vendte sig, tog Lyset, som stod paa det lille Vadskebord, og i en Tone, som om Intet var forefaldet, spurgte:

— Er Anders ikke kommen hjem endnu?

— Nei, Husbond, svarede Christian og saae med Beroligelse, at Mølleren fjernede sig og lukkede Døren, efterladende ham i et Mørke, der dog stedse hyppigere splittedes enten af et Lyn eller af Gjen-skinnet af et, medens han sad der og rugede over sine Tanker: »Saadan han saae paa mig — og den Aften paa Kværnloftet ogsaa — men nu var det meget værre — havde han haft Noget i Haanden, saa havde han slaaet mig ihjel . . . Naar Alt kommer til Alt, har han dog myrdet dem . . . Og saa skulde jeg gaa med ham derop . . . Ikke